28
DAPHNE

Jen co se trochu zklidním a zase uvažuju jasně, volám Jacksonovi. Ozve se už po prvním zazvonění.

„Předpokládám, že ti přišla pošta." Z jeho hlasu vycítím náznak pobavení a představím si nabubřelý úsměv v jeho tváři.

„Jakou hru to tady hraješ, Jacksone? Tvrdíš, že jsi jiný muž, rodinný typ, ale přitom se jen snažíš odloučit děti od jejich matky."

Nesouhlasně zamlaská. „Ach, Daphne. Díváš se na to ze špatného úhlu. Snažím se zajistit našim dětem *oba* rodiče."

„A jak si to jako představuješ?"

„Zjevně potřebuješ trochu popostrčit, aby ses vrátila. S Amber už jsme od sebe. Jakmile se rozvedu a my dva se znovu vezmeme, spor o opatrovnictví bude bezpředmětný. Příští rok touhle dobou budeš zase paní Parrishová."

Je mi na zvracení. „Vážně mě chceš vydírat, abych se vrátila? Kam se poděla tvá hrdost?"

Ale místo toho, aby ho její slova vytočila, nasadí mírnější tón. A je to přesně ten, kterým své protivníky ukolébává k falešnému pocitu bezpečí. „Díky tobě jsem zanechal hrdost ve vězení. Na ničem mi nezáleží tak jako na rodině. Vždycky

jsem věřil, že účel světí prostředky, a vím, že budeš šťastná, až budeme zase spolu."

„To má být nějaký trik? Ty se mnou nechceš být o nic víc než já s tebou. Popravdě je to ta poslední věc, kterou bych chtěla. Jsme dospělí. Nedalo by se to vyřešit bez těchhle nesmyslných hrátek?"

„Hmm, obávám se, že ne, Daphne. Víš, vážně tě chci zpátky a udělám všechno pro to, aby se tak stalo."

Mlčím a marně hledám slova.

„Miluju tě, Daphne. Vždycky jsem tě miloval a vím, že hluboko uvnitř miluješ i ty mě. Ale nic se neboj. Nebudu na tebe spěchat, až se vrátíš. Půjdeme na to pomalu, jako když jsme se poznali. Nepůjdu s tebou hned do postele. Nebude trvat dlouho a budeme zase jedna velká šťastná rodina. A musíš přiznat, že sis oblíbila malého Jaxe. Nebude to fajn mít zase malé dítě?"

„O čem to mluvíš? Jax má přece mámu."

„Amber mi ho nechá v plné péči. Potřebuje matku. Tebe. Všechny naše děti potřebují mámu. Jsem ochotný přetrpět tvůj vztek, protože vím, že mi budeš vděčná, až uvidíš, jak spolu můžeme být šťastní."

Nemělo by mě překvapovat, že Amber opouští své další dítě, ale stejně jsem v šoku. Ta ženská má snad srdce z ledu. Chudáček Jax. A chudinky Tallulah a Bella, lapené uprostřed toho všeho. Náhle zatoužím slyšet jejich hlasy.

„Mohla bych mluvit s holkama, prosím?" zeptám se.

Kupodivu hned souhlasí. „Jasně, vydrž chvilku."

O několik vteřin později se z telefonu ozve Tallulah. „No?"

Ještě nikdy nezněla tak stroze a bez emocí, takže sevřu telefon pevněji. „Tallu, ani nevíš, jak se mi po tobě stýská. Jsi v pořádku?"